

ПРИНЦЪТ И ПЪТНИКЪТ

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Веднъж принц Суриясинг от Манипур се отправил към Делхи по важни дела. Работата била тайна и затова той пътувал сам, без слуги и приятели. Бил храбър младеж и не се страхувал да остане без охрана.

Както си яздел по пътя, изведнъж забелязал някакъв човек, който седял встрани от пътя. Изглеждал много тъжен. Принцът си помислил, че горкият човек може да се нуждае от помощ. Той скочил от коня и се приближил до него.

— Приятелю — казал му той вежливо, — изглеждаш много отчаян. Да не ти се е случило нещо лошо?

— Господарю — отвърнал пътникът и се разплакал, — наистина сполетя ме голяма беда. Пътувах за Делхи по неотложна работа, но ме нападнаха крадци. Откраднаха ми коня и парите. Нищо не ми остана. Не съм ял, ни пил от вчера. Нямам сила даже да ходя!

— Добре, не се безпокой — казал съчувствено принцът. — Ще ти дам храна. И тъй като и аз отивам за Делхи, ще те взема със себе си.

Пътникът бил много благодарен. Изял набързо храната, която принц Суриясинг му дал. След това казал, че се чувства много по-добре и се качил на гърба на коня зад принца. Двамата потеглили заедно за Делхи.

Скоро стигнали столицата. Щом влезли в града, принц Суриясинг скочил от коня и понечил да помогне на пътника също да слезе.

Но за негова изненада пътникът отказал да се помръдне.

— Защо трябва да слизам? — попитал той принца с леден глас. — Това е моят кон. Аз те докарах дотук. Я се махай от очите ми и не ми пречи да си продължа пътя!

— Но ти знаеш много добре, че това не е твоят кон! — извикал принцът, безкрайно учуден. Сега той разбрал, че непознатият го е измамил. Историята, която му разказал, била само част от плана да му открадне коня. Ясно било, че пътникът бил крадец.

Принц Суриясинг решил да не отстъпва.

— Виж! — казал той строго. — Ти знаеш прекрасно, че този кон е мой! По-добре ще е да се махнеш оттук. Аз няма да ти позволя да си отидеш с коня.

— Не можеш да докажеш, че този кон е твой — отвърнал нахално пътникът.

Но когато той се опитал да препусне и да избяга, принц Суриясинг бързо сграбчил юздата и скочил върху гърба на коня зад крадеца. Изненаданият крадец не могъл да направи нищо, освен да продължи напред заедно с принца. Суриясинг от своя страна също бил безпомощен. Той пък трябвало да следва пътя, по който го водел непознатият.

Но принцът изчакавал подходящият момент. Най-после двамата ездачи достигнали до място, където се били събрали много хора. Принцът започнал да крещи:

— Помощ! Помощ! — викал той. — Този мъж иска да ми открадне коня!

Но крадецът също закрещял. Той викал, че конят си бил негов, а принцът се опитвал да му го открадне. Привлечени от виковете, около тях се събрали много любопитни. Хората искали да разберат защо се карат двамата чужденци. Но като чували едно и също от двете страни, не могли да решат кому принадлежи конят. Затова решили да заведат и двамата при Бирбал.

И така, принц Суриясинг и пътникът трябвало да повторят своите истории пред Бирбал. Той ги изслушал внимателно. Когато млъкнали, Бирбал им каза:

— Оставете коня тук и елате утре! Тогава ще ви кажа какво съм решил.

Когато двамата се отдалечили и тълпата напуснала двореца, Бирбал повикал един от слугите си.

— Вземи поводите и върви подир онези двамата — му заповядал той. — Трябва да бъдеш сигурен, че те не те виждат, но остави коня да ги следва известно време. Когато се убедиш след кого точно върви конят, върни го обратно в императорската конюшня и го затвори там.

Слугата направил точно това каквото му било казано. Скоро той забелязал, че коня се насочил към принца и послушно го следвал. Когато бил напълно сигурен, слугата дръпнал юздите на коня и го повел към императорската конюшня. След това слугата отишъл да докладва на Бирбал какво бил открил.

Сега Бирбал вече имал едно доказателство, че конят принадлежал на принца. Все пак, когато на другия ден двамата се явили пред него, той им заповядал да отидат поотделно в конюшнията и да познаят коня. Това било второто изпитание. Принцът естествено

веднага познал своя любимец, докато крадецът се спрял на съвсем друг кон.

Бирбал вече бил абсолютно сигурен, че конят принадлежал на принца. Той без колебание заповядал животното да се предаде на законния му притежател. А към другия пътник се обърнал строго:

— Веднага признай истината! В противен случай ще отидеш в затвора!

Целият треперещ, крадецът признал, че се е опитал да открадне коня на принца. Бирбал го нагълчал хубаво и го пуснал да си ходи. После се обърнал към принца:

— Принц Суриясинг — казал той, — трябва да бъдете внимателен в бъдеще. Друг път помислете добре, преди да предлагате помощта си на някой странник.

Принцът извикал в почуда:

— Но вие ме назовахте по име! Аз никога не съм ви се представял! Как ме познахте?!

— Такава ми е работа — да познавам всички видни личности — отговорил спокойно Бирбал. — Аз се досетих кой сте, още когато ви видях. И разбрах, че говорите истината. Принц с вашето богатство не би се опитал да краде чужди коне. Но, както и вие знаете, всичко трябва да се докаже.

И Бирбал му обяснил как е разкрил истината.

— Вие наистина сте чудесен! — извикал от възторг принц Суриясинг, когато Бирбал свършил. — Щастлив съм, че можах да ви срещна... Всъщност аз съм много благодарен на моя крадлив спътник. Ако не беше той, аз нямаше да получа тази прекрасна възможност! — завършил той и се засмял от сърце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.